

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 58/2024-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Advocatur Gémeš, Filipová & Partner AG**, Städtle 17, Vaduz, Lichtenšajnské kniežatstvo, zastúpenej Havlát & Partners – advokátska kancelária, s. r. o., Rudnayovo námestie 1, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. B1-36Cb/3/2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 12. januára 2024 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd prikázal mestskému súdu konať v napadnutom konaní bez zbytočných prietahov a priznal jej primerané finančné zadostučinenie v sume 1 000 eur.
2. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie, že v napadnutom konaní došlo k zbytočným prietahom, pretože sťažovateľka podala 21. decembra 2021 žalobu o zaplatenie sumy 218 062,51 eur s príslušenstvom na Okresnom súde Bratislava I. V predmetnej veci súd vyzval sťažovateľku na úhradu súdneho poplatku a doručil žalobu žalovanému a jeho vyjadrenie k nej sťažovateľke. Vo veci dosiaľ nebolo nariadené pojednávanie napriek tomu, že prebieha už viac ako dva roky. Sťažovateľka je presvedčená, že neexistujú žiadne ústavne akceptovateľné dôvody, ktoré by ospravedlňovali dĺžku konania bez nariadeného pojednávania. Za také nepovažuje ani chronické problémy štátu so zabezpečením chodu súdov, čo nemôže byť na ťarchu účastníkov.
3. K jednotlivým kritériám sťažovateľka uviedla, že vec nie je zložitá, rozhodnutie závisí od vyriešenia právnej otázky a nevyžaduje si rozsiahle dokazovanie. Sťažovateľka k predĺženiu konania neprispela, naopak, aktívne požadovala nariadenie pojednávania. Všeobecný súd sa

po dobu dvoch rokov obmedzil len na tri administratívne úkony. Sťažovateľka tiež zdôraznila, že význam predmetu sporu je pre ňu dôležitý, pretože ide o pomerne vysokú peňažnú sumu.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je okrem iného posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08).

5. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

6. Ústavný súd zohľadňuje aj rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, podľa ktorej v civilných a obchodných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dvoch až troch rokov v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

7. Ústavný súd vo svojej judikatúre súvisiacej s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy opakovane pripomína, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné prietahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011).

8. V prejednávanom prípade napadnuté konanie trvá od 21. decembra 2021 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti (12. január 2024) jeho dĺžka nepresahuje štandardnú dĺžku súdneho konania na jednom stupni sústavy súdov (dva až tri roky). Zároveň obchodnoprávny spor o zaplatenie pohľadávky nie je konaním, ktoré v zmysle ustálenej judikatúry vyžaduje prednostné vybavenie. Všeobecný súd podľa tvrdení sťažovateľky nebol vo veci nečinný a realizoval procesné úkony zabezpečujúce kontradiktórnosť konania a prípravu spisu na rozhodnutie. Doterajší postup

konajúceho súdu z hľadiska intenzity priet'ahov, ako aj celkovú dĺžku konania preto ústavný súd nepovažuje za ústavne neakceptovateľné.

9. Z uvedených dôvodov by ústavný súd ani po prípadnom prijatí s'ťažnosti na ďalšie konanie reálne nemohol dospieť k záveru o porušení základného práva s'ťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní s'ťažnosť s'ťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov ako zjavne neopodstatnenú.

10. V závere ústavný súd dodáva, že toto uznesenie nebráni s'ťažovateľke, aby sa opätovne obrátila so s'ťažnosťou na ústavný súd, ak dospeje k záveru, že mestský súd naďalej nepostupuje v konaní spôsobom efektívne smerujúcim k nastoleniu jej právnej istoty.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. februára 2024

Peter Molnár
predseda senátu